

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 marca 2024 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – EP/Maahanmuuttovirasto

[Sprawa C-752/22, ⁽¹⁾ EP (Wydalenie rezydenta długoterminowego)]

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka migracyjna – Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi – Dyrektywa 2003/109/WE – Artykuły 12 i 22 – Wzmocniona ochrona przed wydaleniem – Stosowanie – Obywatel państwa trzeciego zamieszkujący na terytorium państwa członkowskiego innego niż to, które przyznało mu status rezydenta długoterminowego – Decyzja o wydaleniu do państwa członkowskiego, które przyznało mu ten status, wydana przez to inne państwo członkowskie ze względów porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego – Nałożony obowiązkowi złożenia w tym samym innym państwie członkowskim wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt na podstawie przepisów rozdziału III dyrektywy 2003/109 – Decyzja o wydaleniu tego obywatela państwa trzeciego do państwa pochodzenia wydana przez to ostatnie państwo członkowskie z tych samych względów)

(C/2024/3048)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EP

Druga strona postępowania: Maahanmuuttovirasto

Sentencja

- 1) Artykuł 22 ust. 3 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/51/UE z dnia 11 maja 2011 r.,
należy interpretować w ten sposób, że:
wzmocniona ochrona przed wydaleniem, z której korzystają na mocy tego przepisu obywatele państw trzecich będący rezydentami długoterminowymi, ma zastosowanie w ramach wydania przez drugie państwo członkowskie w rozumieniu art. 2 lit. d) tej dyrektywy wobec takiego obywatela państwa trzeciego decyzji o wydaleniu z terytorium Unii Europejskiej ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jeżeli, po pierwsze, zamieszkuje on na terytorium tego państwa członkowskiego pomimo naruszenia zakazu wjazdu na to terytorium, a po drugie, nie złożył do właściwych organów wspomnianego państwa członkowskiego wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt na podstawie przepisów rozdziału III wspomnianej dyrektywy.
- 2) Artykuł 12 ust. 3 i art. 22 ust. 3 dyrektywy 2003/109, zmienionej dyrektywą 2011/51,
należy interpretować w ten sposób, że:
umożliwiają one obywatelowi państwa trzeciego będącemu rezydentem długoterminowym powołanie się na te przepisy względem drugiego państwa członkowskiego w rozumieniu art. 2 lit. d) tej dyrektywy, w sytuacji gdy państwo to zamierza wydać wobec tego obywatela państwa trzeciego decyzję o wydaleniu z terytorium Unii Europejskiej ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 27.2.2023.